

egget Erhverv, har bidraget til Familiens og Børnenes Underhold, maa de efterladte ifølge disse Bestemmelser her have Krav paa Erstatning. Ligeledes kan der heller ikke være Tvivl derom, hvor der ingen Mand er, hvor hun altsaa er Enke og underholder sine Børn. Men Spørgsmaalet er, om hendes efterladte, naar dette sidste ikke er Tilfældet, og hun heller ikke direkte ved eget Erhverv har bidraget til Familiens Underhold, da har Krav paa Erstatning. Det staar saaledes i alt Fald for mig, at Tabet af en Hustru i de fleste ringere stillede og navnlig i de fattige Familier, men for øvrigt ogsaa temmelig højt op i Samfundet, vil være ikke alene et Tab i andre Henseender, men ogsaa et betydeligt økonomisk Tab. Det er jo nemlig ganske klart, at hvor Manden iaf Hensyn til sin Gerning er nødsaget til at være borte fra Hjemmet endogsaa hele Dagen, paahviler der Hustruen en omfangsrig økonomisk Gerning, og det, at Hustruen falder bort, giver Anledning til betydelig Udgift for vedkommende Familieforsørger. Indirekte er der saaledes ingen Tvivl om, at ogsaa hun er Forsørger af Børnene. Og der er vist dem, der have ment, at det i og for sig var noget tvivlsomt, om de efterladte efter dem, der kom til Skade ved saadanne Jærnbaneulykker, gennem denne Lov i Grunden blev bedre stillede, end de allerede ere stillede efter den nu-gældende Lovgivning. Jeg hører for øvrigt ikke til dem, der tro det. Men eet er i alt Fald ganske klart, og det er, at naar der nu kommer en Lov om dette Forhold, vil man sikkert holde sig temmelig strengt til de Bestemmelser, her gives, og derfor forekommer det mig ogsaa, at man maa være ganske klar over, hvad der indeholdes i Loven. Jeg har tilladt mig at fremdrage dette Tilfælde, fordi jeg tror, det ikke har saa ganske ringe Betydning. Saa vidt jeg ved, har man stillet sig kulant over for enkelte saadanne Tilfælde ved den sidste Jærnbaneulykke, som jo har givet Anledning til denne Lovs Fremkomst, og mig forekommer det at være højst uheldigt, hvis saadanne efterladte Børn eller, rettere sagt, en saadan efterladt Mand med sine Børn skulde blive ringere stillet efter denne Lov, end han hidtil har været anset for at være, i alt Fald efter den Praksis, som har været anvendt. Jeg tror, at § 3 maa kunne finde Anvendelse ogsaa paa dette Tilfælde, men jeg ønsker gerne at være klar i saa Henseende. Hvis det ikke er klart, henstiller jeg derfor til det højtærede Udvalg og den højtærede Minister,

at den fornødne Ændring finder Sted ved 3dje Behandling.

Leth-Espensen: Ja, det synes jo, som om den foreliggende Sag ikke interesserer Tinget i meget høj Grad. Jeg husker, at jeg ved Sagens 1ste Behandling tillod mig at gøre opmærksom paa, at man maatte tale for en Forsamling af saadan noget som 40 Medlemmer, i Dag er i det allerhøjeste — eller var i alt Fald for et Øjeblik siden — 35 Medlemmer til Stede, og deraf synes ikke ret mange at høre paa Talerne. Imidlertid har jeg dog ikke villet undlade at tage Ordet, da der er nogle Henstillinger, som jeg gerne vilde gøre til det højtærede Udvalg. Jeg var i øvrigt noget inde paa dem ved 1ste Behandling, og i de forskellige Ændringsforslag er der taget noget Hensyn dertil, men jeg haaber, at det til 3dje Behandling maa blive Tilfældet i endnu højere Grad. Det er navnlig § 1, som jeg har noget at bemærke til. Der er jo nogen Strid om, hvorvidt man skal udstrække Jærnbanernes Ansvar, om Jærnbanen kun skal erstatte i det Tilfælde, hvor den specielt har Skyld, eller om man skal gaa til ligefrem at forsikre Folk mod alle de Ulykker, der overhovedet ske ved Jærnbanerne. Jeg tror nu, som jeg ogsaa udtalte ved 1ste Behandling, at det sidste er det korrekteste, saaledes som det foreslaas af det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgkreds (Har. Jensen) i Underændringsforslag Nr. 3 a. Jeg tror imidlertid, at hvis man kunde bevæbne sig til at gaa saa vidt, at man sagde, at Jærnbanerne skulde erstatte alle Ulykker, som ske ved dem, uanset om de vilde have været i Stand til at afvende dem eller ej, vil det ogsaa være nødvendigt at foretage en Skærpelse af Ansvar for den tilskadekomne. Der staar her i § 1, at der ingen Erstatning gives, hvis det oplyses, at den skadelidende forsætlig eller ved Uagtsomhed selv har hidført Skaden. Dette vil nu efter Flertallets Forslag blive rettet til „grov Uagtsomhed“. Denne Ændring kan jeg godkende, men netop fordi den kommer til, bliver det saa meget mere nødvendigt at tilføje, at den skadelidende ingen Erstatning faar i det Tilfælde, at han har overtraadt givne Forskrifter. Selv om man ikke kan sige, at en Mand har udvist grov Uagtsomhed eller forsætlig har hidført Skaden, mener jeg dog, at han ikke bør have Erstatning, naar han overtræder de Forskrifter, der ere givne ham; i alt Fald bør der være Forskel mellem den Erstatning, han faar i saa Tilfælde, og den, som